

Koppány Márton / ANTALFI MÁRIA HALÁLÁRA

Diszkrétan köhécselő árnyékként imbolygott a saját lakásában azokon a hétfő estéken. Mi, vendégek, szeszélyes kiszámíthatatlansággal éreztünk, előreláthatatlanok voltunk, néha hónapokra elmaradoztunk. Úgy kellett ránk telefonálnia.

Amellett sokkal valóságosabbak is voltunk nála. Sokkal jobban ki tudtuk tölteni a lakását, mint ő. Vettünk az almából, a kekszből, teát töltöttünk. Vagy elsőik lévén, türelmetlenül vártuk a többieket.

Feltettünk egy lemezt (Máriának kitűnően összeválogatott, a mi ízlésünket tükröző lemez-kollekciója volt), a könyveket böngészttük (az ágy melletti asztalkán mindig ott sorakoztak azok az intellektuális izgalmat kínáló újdonságok, amelyekre mi hívtuk fel egymás figyelmét). Belelapoztunk az asztalon heverő folyóiratokba, a *Beszélő*, később a *Magyar Zsidó*, még később a kulturális egyesület értesítőjének legfrissebb számaiba. Némán sakkoztunk tíz éven keresztül. Ismerkedtünk. Bármit tehattünk. Mária igazán nem zavart minket.

Mária? Képzőművész, de nem valami ismert. Nem láttad a kiállítását? Valahol Újpesten. Vagy Kispesten. Állítólag jóban volt Hamvas Bélával is. Bemondták a nevét a Szabad Európában.

A háttérben néha halk kopogással jelezte itt létét Bubuka és Babuka, a két teknős.

Mária nemcsak mibennünk, hanem a munkájában is kicsivé, alig láthatóvá zsugorodott. Régióta tudta, hogy súlyos beteg. A zsidó hitre azért tért át, hogy a férje mellé temethessék. Képzőművész volt, a szobortól és a kerámiától jutott el a rendkívüli türelmet igénylő és alázatot követelő betűrajzolásához. Héber betűket rajzolt, olykor megrendelésre, gyakrabban a saját örömére. A betűket aztán naiv háttérbe komponálta. Az eredmény furcsa, s paradox módon sokat sejtető lett.

Biblikus falvédő.

Ilyen halk jelzéseket adott.

Antalfi Mária 1929.